

Forfatter: Kingo, Thomas

Titel: O Gud vor Fader i evighed

Citation: Kingo, Thomas: "O Gud vor Fader i evighed", i Kingo, Thomas: *Samlede skrifter*, udg. af Hans Brix, Paul Diderichsen og F.J. Billeskov Jansen, Munksgaard, 1939-74., s. 300. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kingo04val-shoot-workid92633/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Samlede skrifter

skarpe Rijß, Med Tancker, Gierning og med Ord, Og andet
Ont du haffver giort.

[13] Du Pidsker ham, hand reffser dig Med syndestraft her 383
Timelig, Leg ned din synd, hand blifver good, Hand løste dig jo
med sit Blood. 5

[14] JESus sit Kaars self bære maa, Bag efter maatte Simon
gaa, Hielp mig! bær med mig Kaarsset mit, Saa læt da blifver
Aaget dit.

[15] Et Jern udi dit Hierte stood, Der nedrandt baade Vand
og Blood, Dig staar jeg fast i Hiertet sæt, Ved Daaben og din 10
Nadvers ræt.

[16] Bind JESu sammen slig Redskab, Og leg dem i mit Hiertes
Graff, De glemmes ey mens jeg er her, Til jeg dig seer i Glæden
der.

Hr: Peder Oluffsen. 15

O Gud vor Fader i evighed, Uden all begyndelse og Ende,
Jeg troer paa dig og visselig veed, || Som skriften giver til- 384
kiende, At du haver med din Guddoms Kraft, Himmel og Jord,
og alting skabt, Sampt første Mand og Qvinde.

[2] Jeg troer ogsaa paa JESum Christ, Gud Faders Søn alleene, 20
Undfangen aff dend hellig Aand vist, Fød aff Jomfru hin reene,

*Nr. 168 er gengivet efter B, der
stemmer med Registeret i A; i
Teksten har A fig. Salme:*

Nok En Anden

Under dend Melodie:
Aff Høyheden oprunden er, etc.

384 STar op! stat op min bange
Siæl, Dig self med Banghed icke
qvell, Din Sool for dig op|rinder,

Lad os udgaa, see din Brudgom,
Som er saa modig, mild og from,
Sit Hierte til dig binder, Sin Frugt,
Og Lugt, Aff sin Vingaard, Hand
dig nu faar, Den annamme, Aldrig
bliver du til skamme.

[2] Vingaarden er hans Pine stoor,
Hvor i min Siæl med trygge boer,
Sig fryder og forlyster, Ey Blom-
ster eller Rose fin Saa kunde glæde

Maria heder dend Jomfru skøn, Som hand tog aff sin Manddoms
køn, Vor Frelsermand alleene.

[3] I Bethlehem fødte Maria sin Søn, Hans hellig velsignede
Moder, Til hielp og Trøst ald Menniskens køn, Vilde hand da
5 være vor Broder, Nu er Christus baade Gud og Mand, Det bør
os alle at tro forsand, Om vi ville salige vorde.

[4] I Jødeland gik hand omkring, Guds Ord at Prædike og lære,
Med sine Mirakler og underlige Ting, Beviste sig Gud at være,
Og Lazarum bad hand opstaa, Der hand vilde til sin Pine gaa,
10 Judas monne hannem forraade.

385 [5] Der nu Christus Guds eeniste Søn, Gav sig i Dødsens
Fare, Langfredags Nat gjorde hand sin Bøn, Med Suk og bloodige
Taare, Da blev hand fangen i Urtegaard, Aff Judas og dend
Jødiske skar, Apostlerne monne fra hannem vjge.

15 [6] For Menniskens skyld tro vi nu fast, Lod hand sig Fange
og binde, At hand dermed aff Synd og Last, Vilde frj os og fra

Siælen min, Som slig Vingaard mig
trøster, Saa nær, Er her, Himmels
Manna, Hosianna, Os husvaler,
Naar os Sathan hart tiltaler.

[3] Her i hans skygge sidder jeg,
Hans Kierlighed er skiold for mig,
Ham Hierte-kier jeg haver, Hand
svaler mig med Blomster vel, Med
Eble ledsker hand min Siæl, Naar
Angest Hiertet gnæver, Min Ven
Er een, Som her kommer Bliid
og frommer, Hand mig gavner,
Med sin høyre Haand omfavner.

[4] I sin Vingaard til Engedi, Min
Ven altid forlyster mig, Som en
udvald Vindrue, Hin søde Must
og røde Safft, Min siuge Siæl ind-
385 giver kræfft, Naar hun || paa dend
vil sue. Min Tørst Da først Slet
forsvinder, Naar jeg finder Denne

Vædske, Som min Siæles Tørst
kand lædske.

[5] Guds Søn hvor hart mon hand
dog staa I denne Perse: thi hand
maa Der over blodig svede. Paa
hannem vaar Guds Vrede lagt, Paa
hannem laa ald Satans Magt, Der
til kom Synden leede: Naar mig,
Som dig, JEsu søde, Kaarß og
Møde Undertrykke, Da lad din
sved sorgens slykke.

[6] Høyt klager min Emanuel, Be-
drøvet er hans arme Siæl, Hans
Hierte snart vil brøste, Hand kla-
ger sig saa ynkelig, For vores Syn-
der jamrer sig, En Engel ham maa
trøste: Ah du, JEsu, Maat saa
drage Ald min Plage, Ald min
smerte Qvalde da dit hellig'
hierte.

vore Fiender, Fra Helvedes Pine og ævig Død, Som Adam udi Paradis brød Guds Bud under evig Pine.

[7] De sende hannem først ind til Annas, Der mødte hannem Sorrig og Møde, Og strax dernest til Caiphas, De hastede med hannem til døde, Med Løgn og falsk og stoor Uret, Som de 5 hannem gjorde dend gandske Nat. Peder monne hannem forsvære.

[8] Om Morgenen vel betimelig Tiid, Det første de vilde da gjøre, JEsu monne de samdrægtelig Hen til Pilatum føre, De || Løye paa hannem for Ræt og Dom, De sagde hand agtede ikke 386 Keyseren aff Rom, Det maatte Pilatus høre. 10

[9] Der hand forstod dend Sag i grund, Som de for hannem berette, Viste hand vel at det Jødiske fund, For had og Avind vilde trætte, Mod JEsu dend uskyldige Mand, Hos hvem hand ingen døds Sag fand, Dog lod hand hannem hudstryge.

[10] Hans Tienere toge hannem ind med hast, Kaldet sammen 15 dend gandske Rode, En Krone aff Torn gjorde de vel fast, Dend sætte de paa hans Hoved, De spyttede og sloge og gjorde hannem Væ, Gave Rør i Haand og fulde paa Knæ, En Konge de monne tilbede.

[7] O haarde baand, O haarde Bast, Nu ere dog paa HERren kast, For Svendens synder svære; Hand eene træder Perse slig, Enhver af hans forstinger sig, Hand eene staar i Fare; Hand maa Udstaa Væ og smerte I sit herte, Og alleene Udi vore synder tienne.

386 [8] For Raad og Ræt, for falske Dom Henføres hand at bringes om, Med spot og stoor Vanære: Hvor ikke Ræt, ey Redlighed, Ey Ynk og ey Rætfærdighed Hos nogen monne være. Ah see! Hvor de Alle stræbe Kun at dræbe Og at døde Hannem, uden skyld og brøde.

[9] Det spage Lam med største Taal Henføres da til høyeste Maal, Til Dødsens skaal at smage: Pilatus hand fik hannem fat, Der hand vaar piint dend gandske Nat, Lod sig fra Rættens drage, Falt saa Gud fra, Uræt føyer, Rættens bøyer, Hannem sender Hen udi Herodis hænder.

[10] Herodes igien skikker ham, Med Klæde hvidt til spot og skam, Pilato strax tilbage, Hvor hand hudflæet fra Top til Taa, Til støtten bunden maatte staa, Og mangt et slag optage: Da fled, Da brød Ud saa saare Aff hver Aare Bloode-draaber, Vi ved dem vor frelse haaber.

[11] Saa kasted de over hans blodige Krop, Et gammel Purpur-Klæde, Med Spee og spot Reyste de hannem op, Pilatus lod hannem udlede, Da stod tilsammen dend Jødiske Hob, De fulde hannem over med skrig og Raab: Lad hannem Korbfæstes til

5 døde.

387 [12] Pilatus svarede aff sin Forstand: Jeg kand ikke andet fornemme, End JEsus er en uskyldig Mand, Hvorfor skal jeg hannem dømme? Da raabte de Jøder hver og een, Og sagde: du est ikke Keyserens Ven, Om du lader hannem undkomme.

10 [13] Her maatte Pilatus give sig tabt, Der hand fik Keyseren at høre, Ald hans Retfærdighed miste sin Krafft, og hand lod sig forføre, Og frygtede meere for Keyserens had, End for Christi Retfærdige Sag, Som mange (diß verre) endnu giøre.

[14] Pilatus tode sine Hænder i Vand, Uskyldig vilde hand da 15 være, Og dømde saa dend uskyldige Mand, Som Jøderne monne begiere: Jeg er uskyldig I denne Mands Blood; De raabte igien med et frit Mood: Hans Blood skal over os komme.

[11] En Torne-Krone fik hand der, En Purpur-Kaabe hand og bær, En Narre-stav maa holde: En Hedning som Pilatus var, Selv over hannem medynk bar, Sligt JEsus villig taalde. Hvert Saar, Hand faar, Høylig smerter Deres hierter, Som der vare Aff hans Slegt og Venne-skare.

387

[12] Hans Kaars de hannem lagde paa, Selv maatte hand der under gaa, Snart fierdig til et falde. Hvad fik hand da til Lædske-drik, Hand Eddike og Myrrha fik, Som blander vaar med Galde, Men du JEsu, Trestens skaale Mig tilmaale At formilde Ald min Modgangs beeske Kilde.

[13] Imellem begge Røver too Bad hand for os, Og flydde Roo Os, vi som ham kaarsfæste: Med grove synder uden tal, Ham dræbte vi; hand det vi stal, Hiembar, lood intet reste. Hand og Da tog, I dend Vaade Strax til Naade Og omvendte Røveren, sin synd bekiendte.

[14] At ingen der paa tvile maa, Lood hand et Spiud i hiertet staa, Tit lood sig giennemstinge: Gav os til Pant sit dyre Blood, Som Verdens Guld ey lignes mood, Der ved vi Døden rvinge. Eja!! Eja! JEsu Plager Fra os tager 388 Ald vor smerte, Det gaar aldrig aff mit hierte.

[15] De ledde hannem ud til Hovedpænde Sted, Sit Kors
maatte hand selv bære, En stoor Almue da fulde hannem med, ||
Som Græde og gave sig saare: Du Zions Daatter Græd ikke for 388
mig, Men du maat nu vel Græde for dig, For din ulykke vil
komme.

[16] Og der de komme til Golgatha, JESum monne de Korb-
feste, Mellem To Røvere hengde hand da, Det skeede alt for
vores beste. Hand raabte paa Korsset med høyer Røst, O Fader
forlad dem deres Brøst, De viste ikke hvad de giøre.

[17] Der stod omkring dend meenige Mand, De spottede han- 10
nem mangelunde, Dend svare Pine tolde hand, Udi Tre gandske
Stunde, Saa gav hand strax der op sin Aand, Og dend befaled
sin Fader i Haand, Og døde for Synderne vore.

K. Gyld.

Paa dend Første Søndag 15
i Faste.

Over Epistelen, 2. Cor. 6.

Under dend Melodie: Jeg raaber fast O HERre, etc.

I.

Ah! lader Eder minde,
A I Guds Ords Tienere,

389

20

[15] O JESu Christ Guds kiære
Lam, Tag fra mig bort min synd og
skam, Med dine saar mig læge:
Naar Kaars mig møder og ald
Nød, Mig møder og dend bitre
Død, Din Død mig vederqvæge!
Ey lyst, Ey trøst Kænd jeg finde
Nogen sinde Dig foruden, Din
Død eene løser Knuden.

[16] O min Brudgom, O JESu
Christ, Lad ey min Siæl ad dig gaa
mist, Saa kiær hun dig nu haver:
Hent mig her fra med Lov og Priis
Til dig, hent mig til Paradiis, Der
faar jeg dine Gaver. Amen! Amen!
Kom O HERre JESu, kiære Tøv ey
længer, Thi saa hart jeg til dig
trænger. Hr: Peder Oluffson.